

Egy piros bársonyüléses taxiban a sofőrrel bolyongok át a városon Chicago utcáin egy novemberi késői órában. South Michigan Avenue mindig zsúfolásig telt. Éppen hazafele tartok egy címlapfotózásról. Egy fekete szövetkabátot viselek, alatta egy fekete bársony koktél ruha, a hozzáillő Christian Dior nylon harisnyával és a kihagyhatatlan klasszikus stiletto formájú, piros lakkbőr magassarkúval. Pörgős az életem, akárcsak Chicago. Különös érzés fog el, mert legbelül mindig is erre vágytam, hogy megmutathassam a világnak: több van bennem. Nem vagyok átlagos lány – mások ezt rebesgetik. A külsőnemre vagy talán a személyiségemre értik ezt? A választ talán sosem tudom meg.

Útközben a város neon színei törnek be a taxi utasterébe, mintha egy titokzatos esti show-n vennék részt. A novemberi hűvös szél összekócolta a hajam, a kerek kis tükrömet előhúztam a retikülömből. Kinyitottam és a tükörképemre fókuszálva eligazgattam a rakoncátlan tincseimet.

Hirtelen a sofőr odaszólt:

- Megérkeztünk.

Kifizettem a fuvart, felkaroltam a hátsóülésen szétterített holmijaimat és a kiszálltam a taxiból. Megcsapott egy különös érzés, mintha ez az egész csak egy álom lenne. Minden olyan tökéletes: a város, a fények, az életem. Ez a nap más, mint a többi. Nem csak azért, mert végre álmaim munkáját végezhetem, hanem valami más, érthetetlen oknál fogva is. Elégedett vagyok az életemmel. Aznap este a járda nedves volt az enyhe novemberi esőtől. A sárgásbarna falelvelek összetapadva csillogtak a lámpafényben. A magasvasút dübörgése tompán szűrődött át az utcán, mintha a város szíve dobogna.

Feltipegtem a főbejárathoz vezető lépcsőn és kinyitottam a bejárati ajtót. A 81 East Monroe Street szám alatt lakom a 10. emeleten. A felhőkarcolók között egy loft lakás amiben élek. Gyerekkoromban órákig képes voltam lapozgatni a lakáskatalógusokat és már akkor – talán tudat alatt - eldöntöttem, hogy egyszer ilyen ingatlanban fogok élni. Az élet visszaigazolta a vágyamat: tágas, kényelmes otthon, hatalmas üvegablakokkal, ahonnan kinézve naphosszat kémlelhetem a város lüktetését. Sikerült.

A liftgombot megnyomtam. Az ajtó kinyílt, majd bezárult. Nemsokkal később már az ajtóm előtt álltam kulccsal a kezemben. Kinyitottam a bejárati ajtót, majd az előtérben felaggasztottam a szövet kabátomat az előszobafalra, azzal a lendülettel kiléptem a cipellőmből. Az egész lakás színe az enteriőr tanácsára narancssárgás-korall színűre lett festve. A bútorok szövetjei is hasonlóan igazodnak a falak színéhez.

Fáradtan a fürdő felé vettem az irányt, nekem ez a megnyugvás szentélye. Gyorsan meg akartam szabadulni a mai nap terhétől. Az ablakon kinézve, a folyamatos autóáradat a házak között eszembe juttatják, az élet egy konstans változó. Ahogy az én életem is. Axel nélkül.

A fürdőkád lábai és zuhanyfeje aranyozottak – régi telefonkagylóra emlékeztetőek. A púderrózsaszínű rózsacsokrok kecses, gömb alakú vázában díszítik a kád két szélét. A rajongóimtól kaptam – sajnos Axel már nem fog többé küldeni futárral, ha éppen eszébe jutok – de ki tudja? Lehet megváltozik.

Feltöltöttem a kádat vízzel. Ahogy a csapokat kinyitottam, a fürdőt vastag, tejköddé formálta át a forróvíz. Az egész helység egy burokba zárta körém a csendet és a párákat. Ahogy az egyik lábammal a másik után belemerültem a meleg, barack illatú fürdővízbe, - ami selymesen simogatta a testemet - olyan érzés fogott el, mintha egy hercegnő lennék, aki minden jót megérdemel az élettől. Ebben a testen kívüli állapotban az összes kétes gondolatom tovaszáll.

De valami nem múlik el: Axel hiánya. Már hónapok teltek el, de még mindig eszembe jut. Sokszor hullajtok utána könnyeket, de tudom nem kellene. Nem érdemelt meg engem. Majd idővel túlleszek rajta. Nélküle minden egyes nap szürke és üres.

A bőröm teljesen kiázott, úgy érzem megnyugodtam. Zaklatottá tett engem a mai nap.

A kádból kilépve, a csap feletti tükört egy kézvonással letöröltem. A kedvenc rózsaszín törülközőmmel turbánba formáztam a frissen mosott hajamat, majd magamra öltöttem a fehér köntösömet.

Minden alkalommal, amikor a tükörbe nézek, elmondom hangosan a jól bevált mantráimat:

„Pontosan ott vagyok, ahol lennem kell.”

„Elengedem a múltat és megbocsájtok magamnak.”

„Aggodalmaimat átnyújtom az Univerzumnak.”

A konyhapult felé igyekeztem, meghallgattam az üzenetrögzítőt. A kagyló csontfehér színű, oldalán több méter hosszú vezeték lógott lefelé.

- Önnek nincs új üzenete. – szólt egy automatikus hang.

Kissé csalódott voltam. Talán vártam egy hívást. Axeltől.

Szükségem van édesanyámra. Fel kell hívjam. Vajon, hogy lehet? Hívást kezdeményeztem felé. Ő a lelkitámaszom - mindig meghallgat és segít.

A konyhapultról felvettem a telefont és odavittem a kanapéhoz.

(kicsöng a telefon)

- Szia anya! – a hangom fáradt volt.
- Szia kicsim! Mikor jössz végre haza? Olyan rossz tudni, hogy egyedül vagy ott.
- Nem tudom anya, most minden olyan zavaros...munka, rohanás.
- Csak pihenj, szívem. Tudod, apáddal mindennap gondolunk rád.
- Tudom, és hiányoztok. Amint rendeződnek a dolgaim, hazamegyek.
- De ne feledd: mindig van hova hazajönnöd.
- Rendben, anya. Jó éjszakát.
- Jó éjszakát, kicsim.

Csend.

Letettem a kagylót.

A vonal túloldalán hallottam a mély sóhajt.

Hiányzok nekik.

Nekem is hiányoznak.

Nagyon is.

Szívszorító érzés volt ezt hallanom. Közel volt, de olyan távol. A belső hang megszólalt bennem: meg kell látogatnom őket.

Lehuppantam a zöld szövet kanapéra. Egy pillanatra megpihentem. Eszembe jutott, hogy nemrég kölcsönöztem ki újra a „Working Girl” c. filmet a VHS kölcsönzőből. Olyan jó lenne újra megnézni a kedvenc filmemet: de az intuícióm most mást sugott.

Az újonnan vett színes tv-hez odahajoltam, majd bekapcsoltam. 1987. november 22-t írunk.

A WGN csatornán éppen az 9 órás esti hírek következtek. A sport híreket megszakította valami elképesztően furcsa bejátszás.

Egy groteszk maszkos figura villogott a képernyőn. Zajos, kivehetetlen szavakat mondott. A háttér fekete-fehér csíkos. A kamera jobbra-balra billegett. Ezen képsorokat nézve idegesen

kapaszkodtam a törülközőmbe. A szívem hevesen kalapált. Lemeredtem, ott a kanapén. Nem éreztem abban a pillanatban semmilyen más kapaszkodót, csak a frottír törülközőmet.

Nem értettem a bejátszás miértjét. Az ereimben egy pillanat alatt megfagyott a pillanat. Szorongó típusú vagyok. Merem állítani. Világéletemben az voltam, de azt hiszem ez felnőtt koromra teljesedett ki. Valószínűleg a gyerekkoromban ért traumák miatt. De ehhez döntően a nagyvárosi stresszes élet is hozzájárult.

Továbbá, ha jobban belegondolok, több ezer ember, aki a tv előtt figyelte az eseményeket, ugyancsak így érezhetett.

Kilencven másodperc. Mintha egy másfél percnyi időt kiszakítottak volna az életemből.

Rémisztő volt.

Akár egy rémálom.

Megszakadt az bejátszás, majd azonnal folytatódott tovább a hírösszeállítás, mintha mi sem történt volna.

...Zajt hallottam a fürdőből. Felfigyeltem a hangra.

Egyik esemény a másik után.

Egyedül vagyok.

A város már lehunyta a szemét.

A fürdőből nem a szokásos csapcsöpögést, hanem kopogást hallottam a fal mögül. Mintha valaki mocoogna. A tv groteszk hangjai még mindig visszhangoztak a fejemben. Vajon csak a képzeletem játszik velem vagy tényleg van odabent valaki?

A kanapéről felállva odamentem a fürdő bejáratához. A melegvíz párája még lenyomatot hagyott a fürdőben. Döbbsen álltam az ajtóban, miszerint a földön a saras lábnyomok hagytak lenyomatot. Ki járt itt?

A sűrű, tejszerű ködben egy árnyék egyre élesebben rajzolódott ki a fal mellett.

Földbegyökerezett a lábam. Megmeredtem.

Legszívesebben torkaszakadtamból sikítottam volna, de a hangom elakad, akár az esti hírek.

Néma lettem az ijedtségtől.

Ez velem nem történhet meg. Nem. Biztos csak káprázik a szemem.

Egy szempillantás alatt eltűnt az árnyék, mintha ott sem lett volna.

Másnap reggel a kávézóban összefutottam Elenával. Munka előtt, egy csésze kávé mellett – ez nekünk egy rituálé - megvitattuk a tegnapi este történeteket. Elizabeth próbálta könnyedén kezelni a történeteket – közben kortyolta a habos kávéját.

- Te is láttad tegnap a különös kilencven másodperces bejátszást a WGN csatornán? – kérdeztem a Elenától.

De ő csak nevetett, legyintett, aztán hirtelen, mintegy félvállról odavetette:

- Persze láttam.
Furcsa nem? Ami akkor csak kilencven másodperc volt a tévében, ma már a mindennapjaink része. Akkor még rendkívülinek számított a zaj, a torz kép, a manipulált valóság. Most meg... csak bekapcsolod a híreket vagy fellépsz a netre és ugyanaz fogad. – majd belekortyolt az eszpresszójába.

Némán oldalra nézett. Kerülte a tekintetem.

Elizabeth elhallgatott. Nem tudta eldönteni, honnan jöttek ezek a gondolatok. Választ várta.

Elena észrevette Beth-en mennyire összezavarodott a tegnapi este történetek miatt, majd újra belekortyoltak a kávéba, mintha mi sem történt volna.